

‘Ik wil niet dat je me zo noemt.’

‘Sorry, maar ik begrijp het niet helemaal.’ Ze ging ver zitten en ik keek weer om me heen. Ongelooflijk hoe deprimerend haar spreekkamer was. Het was een kamertje op de eerste verdieping in een winkelpromenade, boven een stomerij, naast een zaak waar fastfood werd verkocht. Het stonk er naar oude gefrituurde kip, en ik moest dat magere, bleke wijf serieus nemen?

‘Luister, mens, ik denk echt wel dat je het goed bedoelt, maar laten we één ding afspreken. Ik zit hier alleen maar omdat ik de hele dag bij mijn moeder thuis zit als ik van school word getrap; en als ik de hele dag bij mijn moeder thuis zit, word ik nog gekker dan ik al ben, snap-ie? Dus ik wil hier best blijven, maar alleen als jij een beetje dimt.’

‘Prima, Bur...’

‘Ben je doof of zo? Heb je niet gehoord dat ik al minstens tien keer heb gezegd dat ik niet wil dat je me zo noemt? Ik heet Dikzak, ja? Dik-zak,’ articuleerde ik. ‘Dat moet je toch wel kunnen onthouden?’

De vrouw knikte en speelde met een pluk haar die uit haar knot was geraakt. Het was moeilijk om in te schatten hoe oud ze was. Ze kon net zo goed vijfendertig zijn als vijf-

envijftig; ik had echt geen idee. ‘Uitstekend. Mag ik vragen of je het erg vindt dat je Dikzak wordt genoemd?’

‘Of ik dat érg vind?’ zei ik lachend. ‘Doe normaal, mens. Hoe lang duurt dit ook al weer? Drie kwartier of een uur?’

Ze kneep haar mond tot een streepje. ‘We hebben gesprekken van drie kwartier, of zo lang als ik vind dat nodig is. En voor alle duidelijkheid: ik luister niet naar “mens”. Je mag kiezen uit Liz of mevrouw Jenner, maar niets anders.’

Ik barstte weer in lachen uit. Dit mens was hilarisch. ‘Liz? Ik dacht het niet.’

‘Oké, eh... Dikzak. Zeg maar wat je wilt. Jij bepaalt het tempo.’

‘Top.’

‘Mooi.’

Ze sloeg haar armen over elkaar en ging bewegingloos en zonder iets te zeggen naar me zitten kijken. Ik keek gespannen naar het afzichtelijke schilderij van drie zeilboten onder een vlekkerige blauwe hemel dat boven haar hoofd hing. Welke mafkees zocht zo iets uit? Het was helemaal niet uitgewerkt, het had geen perspectief, het was niks – alsof de regisseur van de film zo wilde onderstrepen dat dit personage geen smaak had.

De kippenlucht die van beneden kwam werd steeds sterker. En je moet niet denken dat ik niet zag hoe de therapeute naar me keek – alsof ze dacht dat ze haar waardevolle spullen maar beter kon opbergen als ik er was. Niet dat er in haar flutpraktijkje ook maar iets was wat meer waard was dan mijn sneakers.

Ik weet niet meer hoe lang we zo gezeten hebben – drie

minuten? Vijf? Tien? Maar dit mens wekte niet de indruk dat ze zich zou verroeren. Ze leek net zo koppig als mijn moeder, en dat wilde wat zeggen. Ze bleef gewoon naar me zitten kijken, tot ik uiteindelijk niets anders kon doen dan zeggen: 'Prima. Vraag wat je wilt, maar ik bepaal of je antwoord krijgt. Hoe vind je die?' Ik was zo beleefd om er geen 'mafkees' aan toe te voegen.

'Lijkt me een goed plan. Dat waardeer ik. Laten we bij de basis beginnen.'

'Laten we dat vooral doen,' snoof ik minachtend.

Ze deed alsof ze het niet hoorde. 'Misschien kun je vertellen wanneer je in Garden City bent komen wonen?'

'Kun je niets beters verzinnen?' zei ik honend, maar ik was superopgelucht dat ze nog steeds niet was begonnen over de reden waarom ik aan mijn haren naar haar toe was gesleept. Want als er iets was wat ik nooit, maar dan ook echt nooit met dat gespannen, bleke mens zou bespreken, dan was het Maurice. Maar dan ook echt nooit.

Ik weet dat Liz al overlegd heeft met het hoofd van de school en mijn moeder en zo, en ik weet zeker dat ze het verslag heeft gelezen waarin staat waarom ik naar haar toe moest. En waarschijnlijk schrok ze zich dood toen ze las hoe ik Maurice afgelopen vrijdag op het schoolplein tegen de vlakte sloeg. Ik vraag me af hoe zo'n stijve trut als Liz zou reageren als ik haar alles zou vertellen wat niet in het rapport stond, zoals hoe ik die ochtend wakker werd, de bewuste sok uit mijn lade met ondergoed pakte en hem vulde met batterijen, de ene na de andere, die ik gekocht had toen ik bij mijn vader in de stad was. Niet dat ik dat zou doen. Ik zou Liz of wie dan ook nooit vertellen wat er die dag écht gebeurde, of wat mijn beweegredenen waren.

Toen ik die bewuste ochtend op school aankwam, kon ik de hele wereld aan. Ik voelde me alsof Bruce Lee, James Coburn en Kareem Abdul-Jabbar zich in mijn XL-jeans verenigd hadden. De ochtend kroop zoals altijd voorbij, maar die dag kostte het me geen enkele moeite om wakker te blijven bij wiskunde of maatschappijleer. Ik was opgefokt. Ik wist wat me te doen stond en ik kon niet wachten tot ik mijn plan mocht uitvoeren. Niet omdat ik het maar achter

de rug kon hebben, maar om er elke seconde van te genieten. Van die heerlijk zoete wraak.

Tijdens de lunch was ik te opgefokt om te kunnen eten, en iedereen die mij kent weet dat het dan foute boel is. Maar het viel niemand op omdat niemand op J. Watkins Junior High zich ook maar één seconde druk maakte om mij en mijn dikke reet. Dat zou snel veranderen, daar was ik van overtuigd.

Na de lunch was het drukker dan normaal op het schoolplein, en dat kwam mij goed uit.

‘Hé, Maurice!’ riep ik toen ik hem op het bankje bij het klimrek zag zitten. Hij was alleen en had een opengeslagen boek op schoot liggen, maar dat had hij meestal. Hij had nul vrienden – waarom zou hij die hebben? – en hij zat elke vrije seconde te lezen.

Toen ik zijn naam riep keek Maurice me raar aan, alsof hij wist wat er stond te gebeuren. Maar ik speel nooit vals, dus ik gaf hem de gelegenheid zich te verdedigen.

‘Hé, Maurice, ik ga je laten zien wat er gebeurt als je onzinverhalen over mij vertelt,’ zei ik.

‘Waar heb je het over, man?’ vroeg hij met een uitdrukking waarvan ik niet wist of het een lach was. Het was sowieso moeilijk om te zien wat hij dacht, of hij me voor lul zette of niet. Nou, het lachen zou hem snel vergaan.

‘Hé, Maurice,’ zei ik nog een keer, nu schreeuwend, en ik versnelde mijn pas. Ik had mijn rechterhand in de zak van mijn sweater, alle vingers om de sok geklemd die Maurice zou leren wie er vanaf nu de baas was. ‘Ik kan maar één manier bedenken om jou je bek te laten houden, en dat is door hem zelf dicht te slaan.’

Maurice stond op van het bankje en nu keek hij absoluut bang uit zijn ogen. Hij legde zijn boek weg, deed een paar stappen in mijn richting, en toen sloeg ik toe. Ik haalde mijn hand uit mijn zak en sloeg *KLENG!* die zelfvoldane grijns van zijn smoel. Ik bleef met de sok vol batterijen op zijn gezicht slaan tot ik merkte dat het resultaat had.

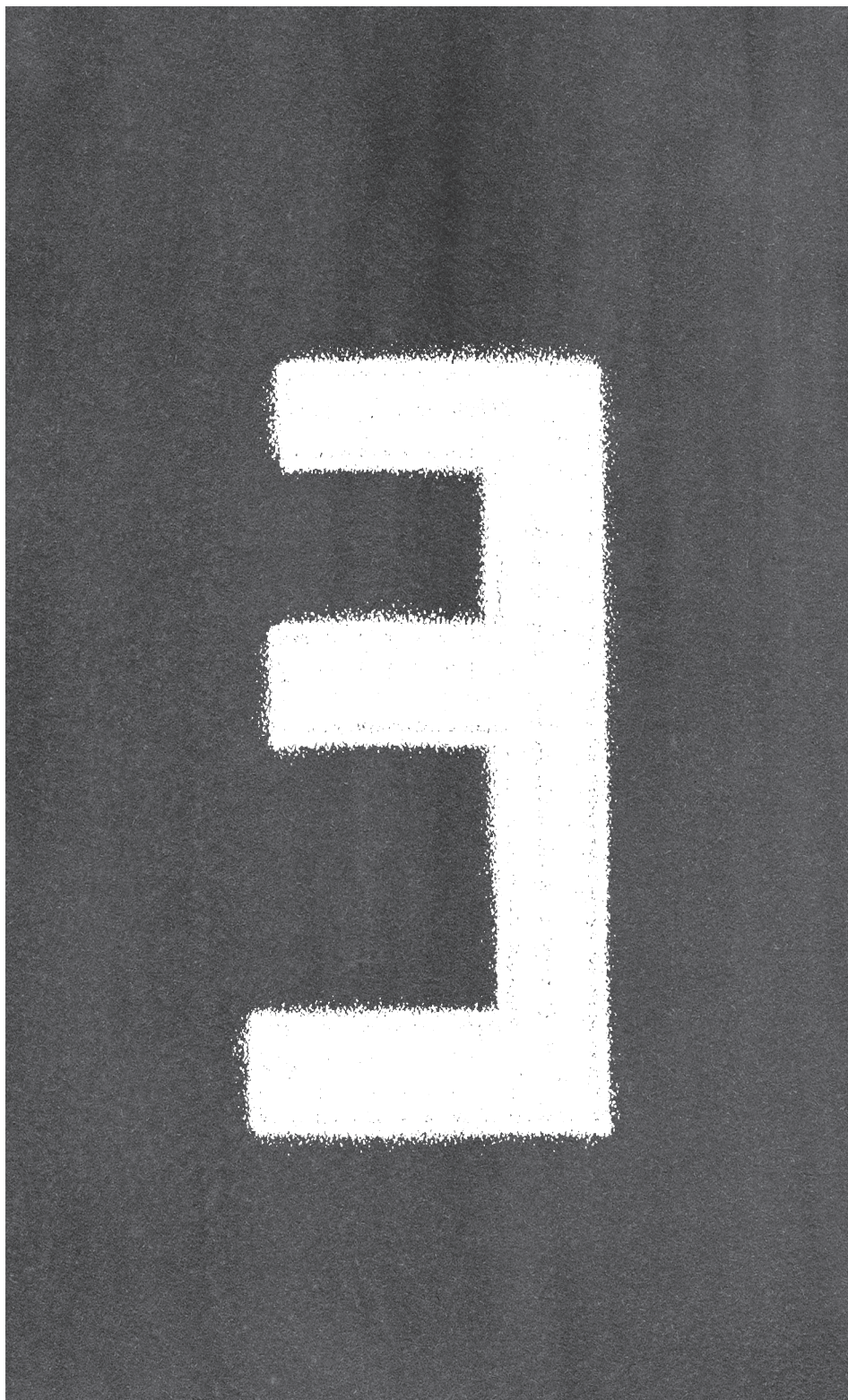
Ik hoorde de geluiden om me heen, het naar adem snakken, het gejuich en het gegil, maar op dat moment waren er slechts twee mensen op de hele wereld, en dat waren Maurice en ik.

Misschien bevatte het rapport dat op Liz' bureau lag slechts de hoogtepunten van wat er gebeurde. Ik was net lekker bezig toen Maurice met zijn handen voor zijn mond geslagen op het asfalt viel en het bloed alle kanten op vloog tot het leek of het uit zijn oren kwam.

Maar geen één rapport van welke decaan dan ook kon bevatten hoe *fijn* het was om die sok te pakken en hem ermee tegen zijn bek te slaan. *Pak aan, Maurice. Ik hoop dat je nu je lesje geleerd hebt en me voortaan met rust laat en geen leugens meer over mij de wereld in helpt.*

Toen ik mijn hand voor de laatste keer terugtrok, werd ik me er plotseling van bewust dat het om ons heen doodstil was geworden. Iedereen stond naar me te kijken alsof ik eindelijk meetelde. En ik zou liegen als ik zei dat het niet verdomd lekker voelde.

Die ouwe zeur van een Liz stelde me nog steeds de saaiste vragen, alsof ze een sollicitatiegesprek met me voerde of zo. Maar dat vond ik prima, want zolang ze het over onbelangrijke dingen had vloog de tijd voorbij. Bovendien vond ik het wel prettig om aan het woord te zijn zonder constant onderbroken te worden. Sinds mijn ouders uit elkaar waren, leek het alsof er nooit iemand tijd had om naar me te luisteren.

‘Vertel eens, Dikzak. Heb je vrienden op school?’

Ik keek haar woest aan. Wat was dat nou weer voor vraag? ‘Natuurlijk heb ik die. Waarom zou ik geen vrienden hebben?’

‘Sorry, zo bedoelde ik het niet,’ zei Liz, en ze lachte haar gele tanden bloot. ‘Natuurlijk heb je vrienden. Ik wilde weten... Zou je iets over hen willen vertellen?’

‘Niet echt, nee,’ zei ik, en toen ik zag dat Liz daar geen genoeg mee nam, voegde ik eraan toe: ‘Er valt niets te vertellen. Het zijn gewoon vrienden. Niks bijzonders. Alle zwarte kinderen op Watkins zoeken elkaar op omdat we weinig keus hebben, weet je wel?’ Ik keek naar de ziekelijk bleke Liz en dacht bij mezelf: *Nee, natuurlijk weet ze dat niet.* ‘Mijn vrienden wonen bijna allemaal in de stad, maar ik zie ze alleen in het weekend, als ik naar mijn vader ga.

Mijn schoolvrienden zie ik alleen overdag, weet je – eigenlijk nooit in het weekend.’

Liz knikte en noteerde iets in haar goedkope schrijfblok. ‘Vond je het moeilijk om je vrienden achter te laten en naar een andere school te gaan?’

‘Nee, hoezo? Zoals ik al zei heb ik hier hartstikke veel vrienden en trouwens, ik ga heel vaak naar de stad. Als ik dat niet deed, zou het hier een stuk minder leuk zijn.’

Liz knikte weer kort. ‘En meisjes? Vind je misschien iemand... op een speciale manier leuk?’

Mijn drinken kwam door mijn neus naar buiten. ‘Jee, jij weet het wel te brengen, zeg. Nee, ik vind niemand “op een speciale manier” leuk.’

‘Oké, prima. En...’

‘Er is wel een meisje met wie ik omga. Ze heet Nia en doet altijd heel aardig tegen me. Niet alleen tegen mij, hoor. Ze is gewoon heel leuk, weet je wel? Tegen iedereen. En ze geeft over twee weken een feestje waar ik naartoe ga. Dat wordt heel gaaf.’

Dat laatste vond Liz interessant om te horen. ‘Dus daar verheug je je wel op?’

‘Dat zei ik toch?’ Ik schudde geïrriteerd mijn hoofd en keek naar mijn voeten. Mijn Nikes uit de x-serie waren ongelooflijk cool toen ik ze twee jaar geleden kreeg, toen mijn ouders uit elkaar gingen en ze zich schuldig voelden. Mijn voeten waren gegroeid, maar dat kon me niet schelen. Ik kreeg bijna geen blaren meer, en ook al hadden die schoenen betere tijden gekend, ze waren nog steeds behoorlijk vet. Oké, het leer aan de zijkanten was een beetje verkleurd,

maar met behulp van een markeerstift zag je daar niks van.

Toch moest ik indruk zien te maken op Nia's feestje over twee weken. Als ik tenminste werd uitgenodigd. Daar had ik me eerst niet zo druk om gemaakt. Nia was altijd hartstikke aardig tegen me en zo. Maar ik was sinds die hele toestand op het schoolplein niet meer op school geweest en ik wist niet hoe ze nu over me dacht. Misschien dat, als ze het niet gezien had, als die blik in haar ogen me ontgaan was toen ik op Maurice afliep...

Nou ja, het had geen zin om daarbij stil te staan. Toch zag ik nog steeds, in slow motion, haar gezichtsuitdrukking nadat onze trainer, Reese, me tegen de grond had geduwd en me daarna met mijn handen op mijn rug als een soort drugsdealer mee naar binnen had genomen. Nia stond er met open mond naar te kijken en ze leek doodsbang te zijn – voor mij.

Ik hoorde iemand in de wachtruimte. 'Yo, ik moest maar eens gaan. Mijn moeder moet vanavond werken, dus ze heeft geen tijd om hier te gaan zitten wachten tot ik klaar ben.' Ik veerde omhoog uit mijn stoel; ik wist niet hoe snel ik weg moest komen uit dat maffe, naar kip stinkende hol.

'Prima, Dikzak. Ik vond het een leuk gesprek en ik verheug me op de volgende keer dat ik je zie. Ik denk dat we een hoop gaan bereiken samen, echt.'

'Wat jij wilt.' En weg was ik.